

重生之超神二哈

เกิดใหม่
ทั้งที
ดันเป็น
อสูร
หน้าโง่
เนียนะ?

10

บทที่ 540 ตระกูลไซโต กับตระกูลมุสึกิ

ข้อมูลข่าวกรองที่พวกหลิวหมินเจ้อเห็น ก็คือข่าวกรองเกี่ยวกับคดีสังหารหมู่ตระกูลอาซาอิในประเทศญี่ปุ่นที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้

แม้ทางฝั่งประเทศญี่ปุ่นจะปิดข่าวอย่างเข้มงวดตั้งแต่แรก และจัดให้ข้อมูลนี้เป็นความลับระดับสูง แต่ระหว่างการส่งต่อก็ยังถูกสายลับของจีนสกัดมาได้

ในแฟ้มคดีมีการบันทึกรายละเอียดของคดีสังหารหมู่ตระกูลอาซาอิไว้อย่างชัดเจน เนื้อหาชวนให้รู้สึกเหลือเชื่ออย่างยิ่ง โดยระบุว่าจากร่องรอยในที่เกิดเหตุ ทุกคน ‘ฆ่าฟันกันเองจนตาย’

โดยเฉพาะอาซาอิริวอิชิ อดีตผู้นำตระกูลอาซาอิ ถึงขั้นลงมือฆ่าลูกหลานของตนเองหลายคนก่อนจะฆ่าตัวตายตาม

ทว่าช่วงท้ายของเอกสารกลับมีบันทึกเพิ่มเติมว่า มีผู้รอดชีวิตให้การว่า ‘มีฆาตกรเพียงคนเดียว’ แต่เมื่อสอบถามถึง

รูปลักษณะของฆาตกรหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น กลับไม่มีใครสามารถบอกอะไรได้เลย ราวกับทุกคนพร้อมใจกันสูญเสียความทรงจำไปครั้งหนึ่ง

(เนื่องจากตอนที่สวีมีวอยู่ในตระกูลอาซาอิ ผู้ที่เขาเห็นว่าไม่จำเป็นต้องฆ่าทิ้งต่างถูกใช้วิชาสะกดจิตทำให้หมดสติ)

หลักฐานสำคัญที่สุดคือ มีคนใช้กล้องถ่ายภาพของฆาตกรไว้ได้หนึ่งภาพ แม้จะเป็นเพียงภาพด้านหลัง และยังพร่ามัวมาก แต่ก็เพียงพอจะยืนยันได้ว่า ‘ฆาตกรตัวจริง’ มีตัวตนอยู่จริง

ทว่าต่อให้เป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่อาจหาข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับ ‘ฆาตกร’ คนนั้นได้เลย

ภายในคดีหาสน์ตระกูลอาซาอิ รวมถึงบริเวณโดยรอบ ไม่พบภาพหรือร่องรอยของเขาในกล้องวงจรปิดแม้แต่หน่วย

ทางฝั่งประเทศญี่ปุ่นเองก็จนปัญญากับข่าวกรองชุดนี้ แต่เมื่อหลิวหมินเจ๋อได้อ่านกลับนึกถึงตัวคนที่ก่อเรื่องนี้ขึ้นมาได้ในทันที ถึงภาพเงาด้านหลังในรูปถ่ายจะพร่ามัวจนมองไม่ชัด แต่เขาก็แทบจะยืนยันได้แล้ว...คนนั้นคือสวีมีว!

ไม่ใช่เพราะจำจากภาพเงาด้านหลังได้ แต่จากรายละเอียด
ของคดี มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถทำเรื่องเช่นนี้ได้ ซึ่ง
คนคนนั้นก็คือสวีมัว

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่เกิดเรื่องต้นเป็นคนของตระกูลอาซาอิ
ซ้ำยังเกิดขึ้นในช่วงเวลาเช่นนี้อีก

พอคิดดูแล้วจะไม่ให้เชื่อมโยงเข้าด้วยกันก็ยากเหลือเกิน

สองผู้เฒ่าต่างนึกย้อนไปถึงคำพูดของสวีมัวในตอนเที่ยง
ตอนที่เขาจากไปและพูดว่า ‘ยังมีธุระต้องจัดการ’

ช่วงบ่ายพวกเขาได้รับข่าวว่าในเมืองหลงเฉิงมีการจับกุม
คนกลุ่มหนึ่งได้อีก เป็นพวกผู้สมรู้ร่วมคิดในคดีลอบสังหารเมื่อ
เที่ยงวัน ตอนนั้นพวกเขายังคิดว่าสิ่งที่สวีมัวพูดถึงก็คือเรื่องนั้น
แต่ดูจากตอนนี้แล้ว อีกฝ่ายกลับไปทำเรื่องที่โหดเหี้ยมยิ่งกว่า...
บุกไปสังหารถึงประเทศญี่ปุ่นโดยตรง

แต่ถ้าลองคำนวณเวลาอย่างละเอียดแล้ว กลับดูไม่
สอดคล้องกันเลย

หรือว่าอีกฝ่ายจะเดินทางด้วยเครื่องบินส่วนตัว? หรือไม่
ก็...ใช้วิธี 'พิเศษ' แบบอื่น?!

เรื่องพวกนี้ล้วนชวนให้รู้สึกเหลือเชื่อ ใช้ตรรกะปกติแทบ
อธิบายไม่ได้เลย

ดังที่จ้างห่วยคุณเพิ่งพูดไปก่อนหน้านี้ ตอนนี้พวกเขายัง
รู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าสวี่มัว้อาจจะเป็นผู้นำเพี้ยนในตำนาน
จริงๆ ...

**คดีสังหารหมู่ตระกูลอาซาอิไม่ได้สร้างความตื่นตะลึงให้แก่
รัฐบาลญี่ปุ่นและพวกหลิวหมินเจ้อเท่าที่นั้น แต่ยังรวมถึงผู้คน
อีกจำนวนไม่น้อยที่ได้รับข่าวกรองนี้มาด้วยวิธีการต่างๆ**

ตัวอย่างเช่น ผู้นำตระกูลไซโต ผู้ควบคุมกลุ่มทุนที่ใหญ่
ที่สุดของญี่ปุ่น ไซโตคุโร

เขาได้รับข่าวนี้ในขณะที่กำลังจะเข้านอน ความตกตะลึง
ทำให้หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เขาเริ่มใช้เส้นสายสอบถามข้อมูลจาก
หลายฝ่าย ทั้งเพื่อยืนยันความถูกต้องของข่าว และเพื่อให้ได้รับ

รายละเอียดเพิ่มเติมบางส่วน เช่น วิธีการตายอันประหลาดของ
คนในตระกูลอาซาอิ...

แม้ตระกูลไซโต้จะดำเนินธุรกิจเป็นหลัก แต่ก็มีอิทธิพล
ไม่น้อยในแวดวงการเมือง ภายในตระกูลยังมีส่วนดำรงตำแหน่ง
สำคัญในรัฐบาล แม้ความสัมพันธ์กับตระกูลอาซาอิจะไม่ถึงขั้น
สนิทสนมเป็นพิเศษ แต่ก็มีความเกี่ยวข้องโยงใยกันไม่น้อย
ทั้งสองตระกูลเคยมีการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กันด้วย

และในบรรดาผู้เสียชีวิตของตระกูลอาซาอิในคำคินนี้ก็มี
หนึ่งคนที่เป็นญาติสาขาหนึ่งของตระกูลไซโต้รวมอยู่

ในมื่อเย็นของวันนี้ ไซโต้คุโรยังได้รับข่าวคราวบางส่วน
เกี่ยวกับปฏิบัติการลับอย่างหนึ่งของตระกูลอาซาอิในประเทศจีนที่
ล้มเหลว ตอนนั้นเขายังไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษ เดิมตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะ
หาเวลาไปติดต่ออาซาอิคุนิโยชิ (ลูกชายคนโตของอาซาอิริวอิจิ)
เพื่อสอบถามรายละเอียด

แต่ไม่คิดเลยว่า เรื่องร้ายของตระกูลอาซาอิจะเกิดขึ้น
รวดเร็วจนเพียงนี้

ช่วงนี้ทางฝั่งจีนเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คนของสำนักงาน
ความมั่นคงแห่งชาติพวกนั้นไปกินยากระตุ้นอะไรกันมาหรือไง
จู่ๆ ถึงได้เก่งขึ้นขนาดนี้!

สำหรับไซโตโคโรที่ก่อนหน้านี้ไม่นานก็เพิ่งล้มเหลวในจีน
มาแล้วถึงสองครั้ง ความรู้สึกสะท้อนใจแบบกระต่ายตายจิ้งจอก
เสรำ่า ยิ่งถ้าโถมเข้ามาอย่างอดไม่ได้

ปังๆ!

ขณะที่ไซโตโคโรกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องของตระกูลอาซาอิ
เสียงปืนชุดหนึ่งก็ดังขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้เขาสะดุ้งตกใจ

สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปในทันที ลูกพรวดขึ้นจากที่นั่ง
หยิบปืนพกออกมาจากลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือข้างหน้าต่าง
จากนั้นก็ได้ยินเสียงโครม ประตูห้องถูกพังเปิดออก

เขายกปืนเล็งไปยังทางเข้าโดยอัตโนมัติ พอพบว่าเป็น
ลูกน้องคนสนิทจึงรีบถามเสียงเข้ม “เกิดอะไรขึ้น!”

ลูกน้องคนนั้นรายงานอย่างแตกตื่น “ท่าน...ท่านผู้นำ!
มีคนบุกเข้ามา! แล้วยัง...ยังมีพวกที่หักหลังฆ่าคนของเราไป
หลายคน! คุณชายสาม...คุณชายสามถูกสังหารแล้ว!”

“อะไรนะ!”

ไซโต้คุโรรู้สึกเหมือนโลกหมุนคว้าง เลือดลมปั่นป่วนจน
เกือบจะเป็นลมล้มพับ

เขาโกรธแค้นจนเสียงสั่น “เป็นใครกัน! ศัตรูคือใคร!”

“ไม่...ไม่ทราบครับ...เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง! เขา...เขาใช้
วิชาปีศาจ! กระสุน...กระสุนยิงไม่โดนเขาเลย!!”

“...”

เมื่อได้ยินคำพูดของลูกน้อง ไซโต้คุโรหนึ่งค้างไปชั่วขณะ
ก่อนจะมองอีกฝ่ายราวกับมองคนเสียสติ เกือบจะคิดว่าอีกฝ่าย
กำลังพูดจาล้อเล่นกับเขาอยู่

ทว่าข้างนอก เสียงปืนและเสียงกรีดร้องกลับดังโกล้งเข้ามา
เรื่อย ๆ ชัดเจนว่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่นแต่อย่างใด...

สีหน้าของเขาดำทะมึน เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกดดัน
“ตระกูลมุสกีล่ะ! พวกนั้นไม่ลงมือเลยหรือไง!”

ลูกน้องตอบเสียงสั้น “ไม่...ไม่ทราบครับ...”

“ตุม!”

ในจังหวะนั่นเอง เสียงระเบิดก็ดังสนั่น

ประตูไม้สไตร์ลึฏ์ปูนด้านข้างถูกระแทกจนพังยับ ร้างหนึ่ง
ปลิวกระแทกพื้นแล้วกลิ้งไปหลายตลบ ก่อนจะหยุดลงตรงหน้า
ไซโต้คุโร่

เป็นชายที่สวมชุดฝึกสีดำ ร่างกายบิดเบี้ยวผิดปกติราวกับ
ถูกแรงแห่งศาสตราจักรกระแทกเข้าอย่างรุนแรง และสิ้นใจไปแล้ว
อย่างไม่ต้องสงสัย

ชายผู้นี้ก็คือมุสกีชิโระ ยอดฝีมือชั้นสูงที่ไซโต้คุโร่จ้างมา
จากตระกูลมุสกีเพื่อคุ้มครองตนเอง

ไซโต้คุโรมองศพที่นอนอยู่บนพื้น ดวงตาเบิกกว้าง
สมองว่างเปล่าไปชั่วขณะ

ไม่ไกลจากคฤหาสน์ตระกูลไซโต มีภูเขาลูกหนึ่งตั้งอยู่ บนภูเขาลูกนั้นมีศาลเจ้าหลังเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

คนนอกต่างรู้เพียงว่านี่คือศาลเจ้ารกร้างที่แทบไม่มีผู้คนไปกราบไหว้ แต่กลับไม่รู้เลยว่าภายในหุบเขาด้านหลังศาลเจ้าแห่งนี้ มีตระกูลตระกูลหนึ่งที่ไม่มีใครล่วงรู้ซ่อนเร้นอยู่

ตระกูลนินจา...ตระกูลมุสึกิ

นินจาในสังคมยุคปัจจุบันกลายเป็นสิ่งที่เหมือนตำนานไปแล้ว แต่ความจริงพวกเขายังคงมีตัวตนอยู่ เพียงแต่คนธรรมดาไม่อาจเข้าถึงได้เท่านั้น

ตระกูลมุสึกิถือว่าเป็นหนึ่งในตระกูลนินจาที่มีพลังไม่น้อย เพราะได้รับการสนับสนุนด้านการเงินอย่างดีจากตระกูลไซโต ทว่าในอีกด้านหนึ่ง พวกเขาก็กลายเป็นอาวุธของตระกูลไซโต รับผิดชอบที่จัดการเรื่องสกปรกที่ไม่อาจเปิดเผยต่อสาธารณะ

และเนื่องจากตระกูลไซโตมีสายสัมพันธ์กับรัฐบาล ดังนั้นจะกล่าวว่านินจาเหล่านี้เป็นสุนัขรับใช้ของรัฐบาลญี่ปุ่นก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริงนัก

ในขณะที่ ภายในห้องนอนของหัวหน้าตระกูลมุสึกิพลันมีเสียงสัญญาณเตือนอิเล็กทรอนิกส์ดังเร่งเร้า

มุสึกินางาเสะที่กำลังหลับสนิทสะดุ้งลุกขึ้นจากเตียงในทันที แม้อายุจะใกล้ห้าสิบปี แต่ท่าทางยังคงปราดเปรียว

เขาคว้าเครื่องสื่อสารที่หัวเตียงขึ้นมาดู พอเหลือบมองเพียงแวบเดียว สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที

เขาเงยหน้าตะโกนออกไปนอกห้อง “ฟูรุคาวะ!”

เงาร่างหนึ่งพุ่งเข้ามาทันที คุณเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นก่อนเอ่ยอย่างเคารพ “ท่านผู้นำ”

“ตระกูลไซโต้เกิดเรื่องแล้ว! รีบพาคนไปดูสถานการณ์เดี๋ยวนี้!”

“รับทราบ!!”

บทที่ 541 จุดจบของมุสสิก

สำนักงานตำรวจโตเกียว ภายในห้องทำงานของผู้บัญชาการ
ยาโนะโนริอากิกำลังถือโทรศัพท์รายงานสถานการณ์ต่อเบื้องบน
ด้วยเสียงเย็นที่ผุดซึมออกมาไม่หยุด

“ครับ ๆ ... พวกเราจะเร่งสืบสวนอย่างเต็มที่! จะเร่ง
สืบสวนอย่างเต็มที่แน่นอน! ท่านนายกรัฐมนตรีย่โปรดวางใจ!!
ผมได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ทุกคนของสำนักงานตำรวจทำงาน
ล่วงเวลาตลอดทั้งคืน ต้องหาความจริงให้ได้โดยเร็วที่สุด!”

“ครับ...ครับ...ครับผม!!”

ผ่านไปพักใหญ่ ยาโนะโนริอากิถึงได้กดวางสายโทรศัพท์

เขาเช็ดเหงื่อเย็นบนหน้าผาก ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบน
เก้าอี้อย่างหมดเรี่ยวแรง

ปัง!

แต่ในจังหวะนั้นเอง ประตูห้องทำงานกลับถูกคนพังเปิด
ออกกะทันหัน เเงาร่างหนึ่งพุ่งเข้ามาด้วยท่าทางตื่นตระหนก

ภาพเหตุการณ์เช่นนี้...ช่างดูคุ้นตาเหลือเกิน

หัวใจของยาโนะโนริอากิกระตุกวบ ลางสังหรณ์ร้ายตาโถม
ขึ้นมาในทันที

“ราย...รายงานผู้บัญชาการ! แย่แล้วครับ เกิดเรื่องใหญ่
แล้ว!!”

ประโยคนี้...ก็ช่างคุ้นหูไม่แพ้กัน

ลางร้ายในใจของยาโนะโนริอากิยิ่งทวีความรุนแรง มุมปาก
กระตุกเกร็ง

เขาถามเสียงสั่น “อีก...อีกแล้วหรือ! เกิดอะไรขึ้นอีก!”

ตำรวจที่พุ่งเข้ามารายงานเอ่ยอย่างหวาดกลัว “เมื่อครู...
เมื่อครูมีแจ้งเหตุเข้ามาว่า มีเสียงปืนจำนวนมากดังขึ้นจาก
ภายในคฤหาสน์ตระกูลไซโต้!”

“...”

ยาโนะโนริอากิรู้สึกเวียนหัว เลือดลมแทบเดินไม่ทัน สีหน้า
เขียวคล้ำจนแทบม่วง

เขากัดฟันแน่นแล้วออกคำสั่ง “ส่งคน...ส่งคนไป
ตรวจสอบเดี๋ยวนี้!”

“ครับ...ครับ!!”

อีกด้านหนึ่ง อิมางาวะอิชิทาคูเพิ่งออกมาจากคฤหาสน์ของ
ตระกูลอาซาอิก็ได้รับคำสั่งให้ไปยังตระกูลไซโต้ในทันที

เมื่อได้ยินเนื้อหาของข่าวกรอง อิมางาวะอิชิทาคูใจเต้นแรง
ขึ้นมา อุดอูทานใจไม่ได้ว่า

ไม่หรรอกมัง...

เขาหันกลับไปมองคฤหาสน์ตระกูลอาซาอิ ก่อนจะหันไป
มองทิศทางของตระกูลไซโต้ ความรู้สึกไม่เป็นมงคลอย่างรุนแรง
ผุดขึ้นในใจ

เขารีบแจ้งลูกน้องทุกคนในสังกัดทันที แล้วมอบหมายให้
ตำรวจทั่วไปปรับช่วงดูแลพื้นที่ของตระกูลอาซาอิต่อ จากนั้นก็
นำกำลังหน่วยสวาดจำนวนหนึ่งมุ่งหน้าไปยังตระกูลไซโตะอย่าง
เร่งรีบ

ขณะเดียวกัน บริเวณป่าด้านหลังคฤหาสน์ตระกูลไซโตะ

รถออฟโรดที่สั่งทำพิเศษหลายคันกำลังแล่นฝ่าป่าทึบไป
ด้วยความเร็ว แม้สภาพพื้นที่ในป่าจะขรุขระ แต่หากสังเกตให้ดี
จะพบว่า เส้นทางที่รถวิ่งผ่านนั้นค่อนข้างราบเรียบ เป็นถนนที่มีการ
เปิดทางไว้โดยมนุษย์ เพียงแต่ถูกอำพรางไว้อย่างแนบเนียน
จนยากจะสังเกต

ภายในรถออฟโรดทั้งสามคัน มีนินจาจากตระกูลมุสึกิ
เกือบยี่สิบคนโดยสารอยู่

...ในสังคมยุคปัจจุบัน พวกเขาไม่จำเป็นต้องกระโดดไป
ตามต้นไม้เหมือนลิงอย่างในภาพยนตร์อีกต่อไป

พวกเขาได้เบิกทาง ‘ทางด่วน’ ลับจากที่ตั้งของตระกูลมุสิกิ ไปยังคฤหาสน์ตระกูลไซโตไว้ตั้งนานแล้ว

ผืนป่าภูเขาแถบนี้ทั้งหมดเป็นที่ดินส่วนบุคคลของตระกูลไซโต จึงไม่มีคนนอกล่วงรู้ถึงความลับเหล่านี้

ที่นั่นแถวหน้าตรงเบาะผู้โดยสารของรถคันแรก มีชายวัยกลางคนสวมชุดฝึกสีดำนั่งอยู่ เขาจ้องมองเครื่องสื่อสารในมือด้วยสีหน้าหม่นหมอง ก่อนจะเอ่ยแรงเสียงต่ำ

“เร็วขึ้นอีกหน่อย”

...ตั้งแต่เมื่อครู่ การติดต่อกับตระกูลไซโตก็ถูกตัดขาดไม่รู้ว่่าที่นั่นเกิดอะไรขึ้น แต่ดูท่าจะไม่ใช้เรื่องดีอย่างแน่นอน

เขาคือ มุสิกิฟุรุควะ เป็นศิษย์เอกและคนสนิทที่หัวหน้าตระกูลมุสิกิไว้วางใจมากที่สุด

“มีคนขวางอยู่!!”

ขณะที่ฟุรุควะกำลังครุ่นคิดอยู่ คนขับก็ร้องตะโกนขึ้นอย่างตื่นตระหนก

รถเบรกกะทันหัน ทำให้ร่างของฟรุควาะพุ่งไปข้างหน้า
ตามแรงเฉื่อย ก่อนจะถูกเข็มขัดนิรภัยดึงกลับมานั่งติดกับเบาะ

เขาไม่สนใจความเจ็บที่ไหล่ แต่เงยหน้ามองไปข้างหน้า
ในทันที

เงาร่างหนึ่งยืนอยู่กลางถนนราวกับกำลังจะถูกรถพุ่งชน
ในอีกเสี้ยววินาทีถัดไป!

ทว่าคนผู้นั้นกลับไม่มีท่าทีจะหลบเลี่ยง ซ้ายยังยกมือ
ข้างหนึ่งขึ้นแล้วกดลงเบาๆ

ปัง!!!

ในวินาทีถัดมา สิ่งที่ฟรุควาะเห็นก็ทำให้จิตใจแทบ
แตกสลาย...เมื่อมือของอีกฝ่ายกดลงมา ฝากระโปรงรถที่ทำจาก
วัสดุกันกระสุนก็ยุบตัวลงในพริบตา รถทั้งคันหยุดสนิทราวกับ
ชนกำแพงที่มองไม่เห็น ท้ายรถถึงกับเชิดลอยขึ้นจากแรงเฉื่อย
ก่อนจะตกกระแทกพื้นอย่างแรง

เสียงอุทานตกใจดังขึ้นหลายระลอก

ด้านหลังไกลออกไปยังมีเสียงเบรคและเสียงรถชนต่อกัน
ดังสนั่น

แต่ฟรุควาะกลับไม่มีแคใจจะสนใจเรื่องเหล่านั้น เขา
เพียงเบิกตากว้าง จ้องมองบุคคลที่ยืนอยู่หน้ารถด้วยความ
หวาดผวา

คนผู้นั้นเป็นชายหนุ่มสวมเสื้อโค้ตยาวสีดำ ดวงตาคู่นั้น
ลึกล้ำราวกับหลุมดำ...

ลึกเข้าไปในป่าทึบ ภายในหุบเขาแห่งหนึ่ง มีอาคารรูปแบบ
โบราณตั้งเรียงรายอยู่จำนวนมาก

ที่นี้คือที่ตั้งของตระกูลมุสิกิ พวกเขาอาศัยอยู่ในสถานที่
แห่งนี้มานานกว่าร้อยปีแล้ว

หลังจากมุสิกินางาเสะส่งคนไปยังตระกูลไซโตะ เขาก็รอ
อยู่ในบ้านด้วยความกระวนกระวาย โดยเฉพาะเมื่อไม่สามารถ
ติดต่อกับฝั่งตระกูลไซโตะได้ จึงยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

ในจังหวะนั่นเอง คนรับใช้คนหนึ่งก็รีบวิ่งเข้ามารายงาน
อย่างร้อนรน

“รายงานท่านผู้นำ! พวกพुरुควะ...กลับมาแล้วครับ!”

“อะไรนะ!” มุสกีนางาสะชะงักงันไปทันที “กลับมาแล้ว?
เร็วขนาดนี้เชียวหรือ!”

หรือว่าปัญหาของตระกูลไซโต้จะได้รับการจัดการ
เรียบร้อยแล้ว? เป็นไปไม่ได้! จะเร็วขนาดนั้นได้อย่างไร!

“ตุม!”

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงดังสนั่นคล้ายการปะทะอย่างรุนแรง
ดังขึ้น

สีหน้าของมุสกีนางาสะเปลี่ยนไปในทันที เขารีบก้าว
ออกไปด้านนอกเพราะได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาจากทางเข้า

เมื่อเดินขึ้นไปยังระเบียงเล็กด้านนอกของอาคาร แล้ว
มองออกไปไกลๆ เขาก็เห็นเปลวไฟลุกโชนเป็นกลุ่มใหญ่

มีไฟลุกไหม้รถคันหนึ่งอยู่ตรงประตูใหญ่ ส่วนประตู
ทางเข้าดูเหมือนจะถูกชนพังไปแล้ว

เสียงกรี๊ดร้องดังมาจากบริเวณนั้น และยังมีพอมองเห็น
เงาร่างผู้คนจำนวนไม่น้อยกำลังวิ่งวิ่งไปมา สภาพค่อนข้าง
โกลาหล

เปลือกตาของมุสกีนางาสะกระตุกแรง สีหน้าเย็นเฉียบ

เขาไม่พูดอะไร เพียงยืนรอรายงานต่อไป

ไม่นานก็มีร่างหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงานด้วย
น้ำเสียงตื่นตระหนก

“ท่านผู้นำ! แย่แล้วครับ ฟุรุควะ...พวกฟุรุควะทรยศ
แล้ว!”

“ท่านฟุรุควะ! พวกท่านบ้าเกินไปแล้วหรือ!”

“หยุดพวกเขาไว้!”

“ระวัง!”

“อ้าก!”

บริเวณประตูใหญ่ของที่ตั้งตระกูลเต็มไปด้วยความโกลาหล

ฟุรุคาวะและพรรคพวกอีกกว่าสิบคนราวกับยมทูตไร้หัวใจ
ไล่สังหารนินจาที่ยืนขวางทางอยู่ด้านหน้า ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะ
ตะโกนร้องหรือขอความเมตตาเพียงใดก็ไม่อาจทำให้พวกเขา
หยุดมือได้

ไม่นาน กลุ่มคนเหล่านั้นก็สังหารผ่าเข้าไปใต้โกลซึน
เรื่อยๆ ทิ้งไว้เพียงศพเกลื่อนพื้น

ด้านหลังพวกเขา สวีมีว์เดินเอามือโพล่หลังอย่าง
เอื่อยเนือย มองสำรวจสภาพแวดล้อมรอบด้านด้วยความสนใจ

พื้วๆๆ

จู่ๆ อารูธลับจำนวนมากก็พุ่งเข้ามาจากทุกทิศทาง เล็ง
สังหารสวีมีว์ทั่วทั้งร่าง

ทว่าเมื่ออารูธเหล่านั้นเข้าใกล้ตัวเขาก็กลับหยุดนิ่ง
กลางอากาศ ก่อนจะตีจกลับด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิมหลายเท่า

“อ้าก!!”

“อ๊ก...”

เสียงกรีดร้องดังขึ้นรอบด้าน มีหลายร่างกิ้งก้องตกลงมาจากหลังคา

ปัง ๆ ๆ ๆ!

เสียงปืนพลันดังขึ้น

เมื่อฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าอาวุธลับไร้ผลจึงหันมาใช้ปืนสมัยใหม่แทน

น่าเสียดายที่กระสุนเหล่านั้น เมื่อเข้าใกล้สวีมัวก็หยุดนิ่งเช่นเดียวกัน ก่อนจะย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม

ทันใดนั้น เสียงร้องโหยหวนก็ดังขึ้นอีกระลอก พร้อมเสียงร่างมนุษย์ทั้งล้มกิ้งก้องและล้มฟาดกับพื้น

สีหน้าของสวีมัวยังคงสงบนิ่ง เขาเดินหน้าต่อไปอย่างไม่เร่งรีบ

ด้านหน้า พรุควาะและพวกยังคงบุกตะลุยอย่างดุตัน
ความโกลาหลทวีความรุนแรงขึ้น เสียงผีเท้าวิ่งหนีกระจายตั้งระงม
ไปทั่ว

ทันใดนั้น เเงร่างหลายเงาพุ่งออกมาจากรอบด้าน ตก
ลงบนพื้นข้างกายสวีมัว จากนั้นก็เกิดเสียงระเบิดตูม ๆ ๆ ดัง
ต่อเนื่องกัน กลุ่มควันทนาทึบพวยพุ่งขึ้นในพริบตา

พิษ?

แววตาของสวีมัวสว่างวาบขึ้นเล็กน้อย มุมปากยกยิ้มเยาะ
เขาโคจรพลังปีศาจในร่าง

ลมกระโชกพัดขึ้นจากความว่างเปล่า กวาดเอาควันทพิษ
เหล่านั้นกระจายออกไปในพริบตา

ควันทพิษถูกพัดเข้าไปในอาคารรอบข้าง เสียงกรีดร้อง
ดังขึ้นทันที ผู้คนจำนวนมากวิ่งหนีกระเจิงด้วยความแตกตื่น

สวีมัวเดินหน้าต่อไปได้ไม่นานก็เห็นศัตรูกลุ่มใหญ่พุ่ง
ออกมาขวางหน้า ล้อมเขาไว้ทุกทิศ บ้างถือปืน บ้างถือดาบ สีหน้า
ทุกคนเต็มไปด้วยความดุตันไม่กลัวตาย

สวีมัวหยุดผีเท้า หรือตาลงเล็กน้อย กวาดตามองพวกเขา
เพียงครั้งเดียว

“ลงมือ! ซ่า...”

ฉีก!

นินจาที่เป็นหัวหน้ากลุ่มแวมตาแข็งกร้าว ทว่าขณะกำลัง
จะออกคำสั่ง ปลายดาบกลับทะลุออกมาจากหน้าอกของเขา
เสียก่อน คำพูดจึงหยุดชะงักไป

เขาเบิกตากว้าง หันกลับไปอย่างเชื่องช้า มองผู้ที่ลอบ
สังหารตนด้วยสีหน้าไม่ยากเชื่อ

ในเวลาเดียวกัน นินจากรู้ว่าครึ่งหนึ่งในกลุ่มก็หันอาวุธใส่
พวกพ้องของตนเอง ตายไปนับสิบศพทันที

จากนั้น เหล่า ‘ผู้ทรยศ’ เหล่านั้นก็พุ่งโจมตีนินจาที่
เหลืออยู่ เปิดฉากสังหารกันอย่างโหดเหี้ยม

สวีมัวยิ้มบางพลางเดินฝ่ากองศพที่เกลื่อนพื้น มุ่งหน้า
ต่อไป...

บทที่ 542 ยังมีลูกเล่นอื่นอีกไหม

เสียงกรีดร้องดังระงมไม่ขาดสาย กลิ่นคาวเลือดฉุน คละคลุ้งไปทั่วอากาศ หลายแห่งถึงกับมีควันหนาที่บและเปลวไฟลุกโชนขึ้น ฐานที่มั่นของตระกูลมุสกีตกอยู่ในสภาพโกลาหลปั่นป่วนภายในพริบตา

สวีมัวเหยียบย่ำไปบนทางเลือด มุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่นานก็ไปยืนอยู่หน้าสิ่งปลูกสร้างส่วนกลางที่สะดุดตาที่สุดหลังหนึ่ง

เคร้ง ๆ ๆ!

เบื้องหน้ามีเสียงอาวุธกระทบกันอย่างดุเดือดดังขึ้น ดูเหมือนจะมีใครบางคนกำลังต่อสู้กันอย่างหนักหน่วง

ทว่าในจังหวะที่สวีมัวเดินเข้าใกล้ เสียงนั้นกลับเงียบหายไปทันที พร้อมกันนั้นก็ม็ร่างหนึ่งถูกเหวี่ยงกระเด็นออกมาระแทกพื้น กลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

...คือมุสึกิฟุรุคาวะ ผู้ที่ถูกเขาสะกดจิตไว้

ฟุรุคาวะแข็งแกร่งอย่างยิ่ง แข็งแกร่งกว่าพวกที่เรียกตนเองว่า ‘ยอดฝีมือในยุคทรภพ’ เสียอีก และยังเหนือกว่ามุสึกิคั่นนะที่เคยประมือกับสวีมัวมามาก

ระหว่างทางที่เขาฝ่ามามาก่อนหน้านี้ มีสมาชิกตระกูลมุสึกิจำนวนไม่น้อยที่ต้องจบชีวิตลงด้วยน้ำมือของฟุรุคาวะ

แต่ตอนนี้เขากลับตายแล้ว ซ้ายยังตายอย่างน่าอนาถ ทัวร่างเต็มไปด้วยบาดแผลจากคมดาบนับไม่ถ้วน สุดท้ายก็ถูกปาดคอตาย

สวีมัวเหลือบมองศพของฟุรุคาวะ สีหน้าไม่ได้แปรเปลี่ยนมากนัก ก่อนจะค่อยๆ เยกหน้ามองไปยังด้านหน้า

บนลานกว้างเบื้องหน้า มีศพจำนวนมากกระจัดกระจายอยู่ บางร่างเป็นผู้ที่ถูกสวีมัวสะกดจิตควบคุมเช่นเดียวกับฟุรุคาวะ ส่วนที่เหลือเป็นนินจาคนอื่น ๆ

ท่ามกลางศพที่เกลื่อนพื้นนั้น มีเพียงคนเดียวที่ยังยืนอยู่ และคนผู้นั้นก็คือผู้ที่สังหารฟุรุคาวะ

เขาเป็นชายชราวัยราวห้าสิบกว่า เส้นผมเริ่มแซมด้วยสีขาว แม้ใบหน้าจะดูชรา แต่เรื้อนร่างกลับแข็งแรงเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นคนแก่ เขาเปลือยท่อนบน เผยกล้ามเนื้อกำยำแน่น กระชับ แข็งแรงยิ่งกว่าเทรนเนอร์ฟิตเนสเสียอีก

แม้ตัวร่างจะเป็อนเลือด ทว่าเป็นเลือดของผู้อื่นซะส่วนใหญ่ บนร่างยังมีรอยแผลเป็นสลั้บซับซ้อน เผยให้เห็นพลังอำนาจคมกริบที่แฝงเร้นอยู่

ในขณะที่สวีมีว์กำลังประเมินมุสึกินางาเสะ มุสึกินางาเสะเองก็กำลังจ้องมองสวีมีว์เช่นกัน

แววตาเปล่งประกายคมกริบ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แกเป็นใคร!”

สวีมีว์หรือตาลงเล็กน้อย รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะเขาพบว่า ในยามที่อีกฝ่ายมองมายังตนกลับจงใจหลีกเลี่ยงการสบตาอย่างชัดเจน นั่นหมายความว่าอีกฝ่ายน่าจะรู้ดีถึงอันตรายจากการถูกสะกดจิต บางทีอาจสังเกตเห็นจากพวกมุสึกิฟูรุควะที่ตายไปแล้วก็เป็นได้

เพียงแต่สามารถรับรู้ถึงจุดนี้ได้ ก็เพียงพอจะพิสูจน์แล้วว่าคนผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

ทว่า สวีมัวกลับไม่มีความสนใจจะเสียเวลาพูดคุยอะไรสักอย่างกับอีกฝ่าย เขามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ก่อนจะก้าวเดินเข้าไปหาอย่างสงบนิ่ง

“โฮ่งงง...”

“โฮ่งงง...”

ในจังหวะนั่นเอง เสียงเห่าคำรามต่ำๆ ก็ดังขึ้นติดต่อกัน จากความมืดด้านหลังมูสิกินางาเสะ

เงาดำสี่สายพุ่งทะยานออกมาในพริบตา

มันคือสุนัขล่าเนื้อสี่ตัวขนาดมหึมา ทั้งสี่ตัวมีเขี้ยวแหลมคม น้ำลายกระเซ็น ดวงตาแดงฉานราวกับอดอยากมาสามวันสามคืน

พวกมันคำรามกึกก้องแล้วกระโจนเข้าใส่สวีมัวพร้อมกัน!

“หิง!”

“โฮก!”

แต่ในชั่วพริบตาที่พวกมันกำลังจะพุ่งถึงตัวสวีมีว เสียงร้องตกใจกลับดังขึ้นพร้อมกันราวกับถูกความหวาดกลัวอย่างรุนแรงเล่นงานจนสิ้นสภาพ ความดูดันเมื่อครู่หายวับไปในทันที แม้แต่ท่วงท่าก็แข็งค้าง ร่างเสียการทรงตัว ก่อนจะล้มกลิ้งลงกับพื้น และกลิ้งผ่านตัวสวีมีวไปอย่างลุลลิกทุเล

หลังจากนั้น พวกมันกลับไม่กล้าลุกขึ้นมาอีกแม้แต่หน่วยต่างหมอบแนบพื้น ตัวสั้นงก

ตลอดทั้งเหตุการณ์ สวีมีวมีสีหน้าเรียบนิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ แม้แต่ผีเท้าก็ยังไม่หยุดชะงัก

ส่วนภายในใจมุสิกินางาเสะกลับปั่นป่วนอย่างรุนแรง ทว่าการเคลื่อนไหวของเขากลับไม่ชะลอลงเลย

เขาถีบเท้ากระแทกพื้น ร่างกายก็หายวับไปจากที่เดิมราวกับแปรเปลี่ยนเป็นเงา แล้วไปปรากฏตัวตรงหน้าของสวีมีวในชั่วพริบตา!

เดิมที่เขาตั้งใจจะอาศัยสุนัขเหล่านั้นเบี่ยงเบนความสนใจของสวีมีวแล้วลงมือโจมตี แต่ถึงแม้สุนัขจะไม่สามารถสร้างผลใด ๆ ได้เลย การบุกโจมตีของเขาก็คงดูดันอย่างถึงที่สุด

ความเร็วที่ปะทุออกมา นั่น คนธรรมดาแทบไม่อาจมองเห็น
ได้ชัด เพียงพริบตาเดียว ดาบซาμουไรในมือของเขาก็ฟันมาถึง
ตรงหน้าสวีมัวแล้ว

ทว่า...ก็ไต่เพียงแค่มายังตรงหน้าสวีมัวเท่านั้น เขาไม่
อาจรุกคืบไปได้แม้แต่มิลลิเมตรเดียว

มือขวาของสวีมัวยกขึ้น นิ้วโป้งกับนิ้วชี้หนีบคมดาบซาμουไร
เอาไว้แน่น

มุสึกินางาเสะยังคงอยู่ในท่าฟันสุดกำลัง แต่ดาบในมือ
กลับหยุดนิ่ง ไม่อาจขยับได้แม้แต่น้อย

“นะ...นาหิ?”

รูปร่างตาของมุสึกินางาเสะหดตัวอย่างรุนแรง สีหน้า
เต็มไปด้วยความตื่นตะลึงสุดขีด เขาจ้องสวีมัวอย่างไม่อยากเชื่อ
สมองว่างเปล่าไปชั่วขณะ

แต่ในเสี้ยววินาทีถัดมา เขาก็ตั้งสติได้โดยทันที ตัดสินใจ
ปล่อยมือจากอาวุธโดยไม่ลังเล ปล่อยดาบทิ้งแล้วถีบเท้าถอยร่น
อย่างรวดเร็ว

สวีมัวกลับไม่มีท่าทีจะไล่ตามหรือโจมตีใดๆ ปล่อยให้
อีกฝ่ายล่าถอยออกไปตามใจ

มุสึกินางาสะถอยไปไกลกว่าสิบเมตรจึงหยุดลง ใบหน้า
ยังเต็มไปด้วยความหวาดผวา เขามองสวีมัวไม่วางตา เห็น
อีกฝ่ายโยนดาบซามูไรทิ้งอย่างไม่ใส่ใจก็ยิ่งรู้สึกสะพรึงกลัว

เขาพูดเสียงสั้น “แก...แก...”

เขาแทบสงสัยว่าตัวเองกำลังฝันอยู่หรือไม่

จะเป็นไปได้อย่างไรที่ใครสักคนใช้มือเปล่ารับดาบของ
ฉันได้! แถมยังทำได้ง่ายดายและสบายเช่นนั้นอีก!

นี่ไม่ใช่แค่ระดับของ ‘มือเปล่ารับคมดาบ’ ธรรมดาอีกต่อไป
แล้ว!

สวีมัวมองมุสึกินางาสะอย่างสนใจเป็นพิเศษ ก่อนจะเอ่ย
ปากขึ้นอย่างหาได้ยาก “ยังมีลูกเล่นอื่นอีกไหม”

เขาสนใจชายตรงหน้าคนนี้อยู่ไม่น้อย เพราะอีกฝ่ายคือ
มนุษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เขาเคยพบมา เขาอยากรู้ว่าใน
โลกปกติ คนธรรมดาจะสามารถแข็งแกร่งได้ไกลแค่ไหน

“คนจีนนั่นหรือ!”

สายตาของมุสกีนาเงาสะเย็นวาบ ก่อนเปลี่ยนมาใช้
ภาษาจีน

น้ำเสียงของเขาอัดแน่นไปด้วยความโกรธ “แก...แกเป็น
ใครกันแน่!! ทำไมถึงทำกับตระกูลมุสกีของเราแบบนี้!”

สวีมัวไม่ตอบคำถามนั้น เพียงพูดอย่างเรียบเฉย “ฉันให้
โอกาสแกเป็นครั้งสุดท้าย”

รูมานตาของมุสกีนาเงาสะหดเล็กลง ในแววตามีทั้งความ
ตกใจ ความโกรธ และความอับยศ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็น
จิตสังหารอันเฉียบคม

เขาไม่พูดพร่ำอีกต่อไป ยกเท้าขวาสะกิดพื้น ดาบซามูไร
ที่ตกอยู่ข้างๆ พลันกระเด็นลอยขึ้นมา

เขาคว่ามันไว้ จากนั้นก็จับดาบด้วยสองมือ สูดลมหายใจ
เข้าลึก หลุบตาลง ก้มศีรษะเล็กน้อย ริมฝีปากขยับราวกับกำลัง
พึมพำท่องอะไรบางอย่าง

เพียงสองวินาทีถัดมา เขาก็เงยหน้าขึ้นอย่างกะทันหัน ดวงตาทั้งสองข้างกลับปรากฏสีแดงฉานแห่งความคลุ้มคลั่ง เส้นเลือดปูดโปนขึ้นทั่วร่าง กล้ามเนื้อพองขยายอย่างเกินจริง ร่างทั้งร่างดูราวกับใหญ่ขึ้นไปอีกระดับ

สวี่มั่วเล็กก็ขึ้นเล็กน้อย เอ่ยด้วยความแปลกใจ “อ้อ? สะกดจิตตัวเองงั้นหรือ”

มุสกีนางาเสะกำลังใช้วิชาลับอย่างหนึ่งของตระกูลมุสกี อาศัยการสะกดจิตตัวเองร่วมกับฤทธิ์ของยาพิเศษที่เขากินเข้าไป ก่อนหน้านี้ กระตุ้นศักยภาพร่างกายเพื่อเพิ่มพลังให้ตนเองอย่างก้าวกระโดดในช่วงเวลาสั้นๆ

“ตายชะ!”

มุสกีนางาเสะจ้องสวี่มั่วด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยจิตสังหาร ตะโกนคำรามออกมาอย่างเดือดดาล ก่อนจะพุ่งออกไปในพริบตา

ความเร็วในครั้งนี่...รวดเร็วกว่าก่อนหน้าเสียอีก!

บทที่ 543 การกิจลับเสร็จสิ้น!

สำหรับคนธรรมดาแล้ว ความเร็วของมุสึกินางาสะได้ก้าวไปถึงระดับที่ 'สายตามนุษย์ไม่อาจจับทัน' อย่างแท้จริง ทว่าในสายตาของสวีมัวก็เป็นเพียงแค่ 'เร็วขึ้นกว่าก่อนหน้านี้เล็กน้อย' เท่านั้น...ยังคงเป็นภาพสโลว์โมชันอยู่ดี

เพราะนอกจากร่างกายที่แข็งแกร่งผิดมนุษย์ของสวีมัวเอง ทั้งด้านปฏิภิกิริยาและความสามารถในการจับภาพการเคลื่อนไหวแล้ว เขายังมีสกลหนึ่งอยู่ด้วย... บูลเลตใหม่!

ต่อหน้าสกลนี้ การโจมตีแบบ 'ระเบิดพลังขั้นสุด' ของมุสึกินางาสะก็ซ้าราวกับฉากสโลว์โมชันในภาพยนตร์

แม้คำกล่าวที่ว่า 'วรยุทธ์ได้หล้า แพ้ชนะวัดที่ความเร็ว' จะไม่ใช่คำพูดที่ผิดนัก แต่สิ่งที่สวีมัวอยากเห็นจริงๆ กลับเป็นท่วงท่าหรือกระบวนการที่ 'น่าสนใจ' มากกว่านี้ การที่อีกฝ่ายระเบิดพลังแล้วแต่ก็ยังใช้เพียงการฟันโจมตีตรงๆ เช่นเดิมทำให้เขารู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

บางที่มุสกีนางาเสะอาจยังมีไม้ตายอื่นซ่อนอยู่อีก แต่
สวีมัวกลับหมดความสนใจไปแล้ว

“ก็แค่นี้เอง”

เขาเอ่ยอย่างเรียบเฉย มือขวายกขึ้นดีดไปบนสันดาบที่
พื้นลงมาเบาๆ เพียงครั้งเดียวก็สามารถสับตัดคมดาบออกไป
จากนั้นอาศัยจังหวะเดียวกันซัดฝ่ามือไปที่อกของมุสกีนางาเสะ
อย่างแรง

ในเสี้ยวพริบตา ร่างของมุสกีนางาเสะก็ปลิวกระเด็น
ถอยหลังออกไปด้วยความเร็วที่มากกว่าตอนพุ่งเข้ามาเสียอีก!

ปัง!

เขาปลิวไปไกลกว่าสี่สิบเมตร ก่อนจะกระแทกเข้ากับ
กำแพงอย่างแรงจนผนังแตกร้าวเป็นรอยใยแมงมุมกว้างใหญ่

“พรวด!”

โลหิตสดพุ่งออกมาจากปากของมุสกีนางาเสะ เขาทรุดตัว
ฟังกำแพง ร่างไถลลงมาอย่างช้าๆ ก่อนจะนั่งลงกับพื้น

ดวงตาของเขาเบิกกว้างแทบถลน เต็มไปด้วยความ
ตะลึงงันและไม่อาจเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นได้

ไม่กี่วินาทีต่อมา แวตานั้นกลับแปรเปลี่ยนเป็นความ
หวาดกลัวและสิ้นหวัง จากนั้นก็กลายเป็นความหดหู่และอัปจน

เขาไม่อาจยอมรับสิ่งที่เพิ่งเผชิญมาได้ แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธ
ความจริงนั้นเช่นกัน

ในวินาทีสุดท้ายของชีวิต เขาราวกับจะยอมรับชะตากรรม
แล้ว

ไม่ยอมรับ...แล้วจะทำอะไรได้อีกล่ะ

คนตรงหน้าผู้นี้ได้ก้าวข้ามขีดจำกัดแห่งการรับรู้ของเขา
ไปไกลเกินกว่าที่ใครจะจินตนาการ เขาแทบเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ใช่
มนุษย์ แต่เป็นปีศาจหรือเทพเซียน ต่อให้ใจรู้สึกไม่ยอมก็ไม่มี
ความหมายใดอีกต่อไป

ตายด้วยน้ำมือของคนเช่นนี้...ไม่ถือว่าอัปยศ

ตระกูลมุสึกิพินาสลงด้วยน้ำมือของเขา...ก็ไม่ถือว่า
ไม่ยุติธรรมเช่นกัน

มุสกีกินางาเสะกระอักเลือดออกมาอีกคำหนึ่ง แวดต้ายังเหลือประกายสุดท้ายเล็กน้อย เขาจ้องมองสวีมัว พลังเอ่ยด้วยความยากลำบาก “แก...แท้จริงแล้ว...เป็นใครกันแน่...”

สวีมัวยืนอยู่ที่เดิม มองมุสกีกินางาเสะอย่างเย็นชา ทันใดนั้นมุมปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “แกคิดว่าตัวเองก็ถือว่าเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ต่อให้ต้องตายก็ยังคงตายอย่างผ่าเผยและสมควรได้รับความเคารพในฐานะ ‘ผู้แข็งแกร่ง’ อย่างสมศักดิ์ศรีใช่ไหมล่ะ”

มุสกีกินางาเสะชะงักไปเล็กน้อย มองสวีมัวด้วยความงุนงง ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายความว่าอย่างไร

สวีมัวกลับพูดต่อไปเอง “เลิกยกยอตัวเองได้แล้ว! บาปกรรมที่แกแบกไว้หนาหนักจนแทบล้างไม่ออก คนอย่างแกต่อให้ตายก็ยังไม่คู่ควรแม้แต่วิธีตายของคนธรรมดา”

สีหน้าของมุสกีกินางาเสะเต็มไปด้วยความสับสน ยังไม่ทันเข้าใจความหมายของคำพูดนั้นดีนัก ทันใดนั้นรูม่านตาของเขาก็หดเล็กลงอย่างรุนแรงด้วยความหวาดกลัวสุดขีด

เพราะเขาเห็นว่า...

ด้านหลังสวีมัว มีร่างสี่ร่างก้าวออกมาจากความมืด

คือสุนัขตัวใหญ่สี่ตัวนั้น!

ท่ามกลางสายตาก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกจนแทบ
ไม่อยากเชื่อ สุนัขตัวใหญ่ทั้งสี่ที่ดวงตาแดงฉาน ค่อยๆ ก้าวเข้าหา
เขาพร้อมคำรามเสียงต่ำในลำคอ เขี้ยวแหลมฉูดเผยออกมา
น้ำลายหยดลงพื้น จ้องมองอาหารโอชะตรงหน้า

“ไม่...เดี๋ยวก่อน...พวกแกจะทำอะ...อ้ากกก!”

มุสกีกินางาสะระร่องตะโกนด้วยความหวาดกลัวราวกับแรง
ชีวิตสุดท้ายจะปะทุขึ้นมา ทว่าคำพูดยังไม่ทันจบก็กลายเป็น
เสียงกรีดร้องโหยหวนยาวเหยียด

สุนัขตัวใหญ่ทั้งสี่พุ่งเข้ารุมกัดเขาอย่างบ้าคลั่ง

สวีมัวเผลอปากเล็กน้อย จากนั้นปีกโลหะคู่หนึ่งก็แผ่ออกมา
จากด้านหลังของเขา ก่อนกระพือเบาๆ แล้วลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

เสียงกรีดร้องด้านล่างค่อยๆ เงียบหาย เมื่อก้มมองลงไป
ก็เห็นอาคารโดยรอบลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงมหาศาล พื้นดิน
เต็มไปด้วยศพ เลือดไหลนองเป็นสาย

สวีมีว่ลอยอยู่กลางอากาศ จ้องมองทุกอย่างด้านล่างด้วย
สายตาเย็นชา เปลวไฟลุกโหมรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ แทบจะกลืนกิน
ทั้งหมู่บ้าน

ภายใต้มุมมองของ ‘ดวงตาแห่งบาป’ ของเขา แสงแห่ง
บาปกรรมเป็นกลุ่ม ๆ ค่อย ๆ ดับสูญไปที่ละส่วน

[ติง! ภารกิจลับสำเร็จ... ลงมือก่อนและถอนรากถอนโคน
ได้รับรางวัล 100,000 แต้ม]

เมื่อแสงแห่งบาปกลุ่มสุดท้ายดับลง เสียงแจ๊สเตือนของ
ระบบก็ดังขึ้นในหัวของสวีมีว่

สมแล้วจริง ๆ!

แววตาของสวีมีว่สว่างวาบ เขาดีใจอย่างยิ่ง... เป็นอย่าง
ที่เขาคาดไว้ไม่มีผิด นี่คือการภารกิจลับจริง ๆ!

การมาหาตระกูลไซโต้และตระกูลมุสึกิเพื่อ ‘สะสางบัญชี’
เป็นเพียงความคิดที่แล่นวูบขึ้นมาก่อนหน้านี้ เพราะคิดว่าในเมื่อ
มาถึงประเทศญี่ปุ่นแล้ว ก็จัดการ ‘หนี้เก่า’ ให้จบสิ้นไปเสียเลย

แม้ครั้งก่อนกลุ่มคนที่ถูกส่งไปยังจีนจะถูกสวีมัวจัดการไปหมดแล้ว และพวกนั้นก็เจียบหายไปพักหนึ่ง แต่ก็ไม่มีใครรับประกันได้ว่าภายหน้าจะไม่ย้อนกลับมาก่อเรื่องอีก

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงเลือกลงมือก่อน ตัดความเป็นไปได้ในทันทีตั้งแต่ยังไม่ทันงอกเงย

ตามปกติ ระบบควบคุมอบภากรกิจมาให้ตั้งแต่ต้น แต่กลับไม่มีสัญญาณใดๆ ปรากฏขึ้น สวีมัวจึงเดาว่าน่าจะเป็นภารกิจลับ ดังนั้นเขาจึงไม่ลังเล ไล่สังหารมาตลอดทาง จัดการ ‘ซำระล้าง’ ตระกูลไซโต้และตระกูลมุสึกิกินสิ้นซาก

และระบบก็ไม่ทำให้เขาผิดหวังจริงๆ ภารกิจลับสำเร็จ พร้อมรางวัลก้อนโตถึง 100,000 แต้ม

ความเหน็ดเหนื่อยทั้งหมดช่างคุ้มค่าจริงๆ

เมื่อบรรลุเป้าหมาย สวีมัวก็อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาหันหลังแล้วบินจากไปยังที่ไกลออกไป

ในเวลาเดียวกัน ภายในคฤหาสน์ตระกูลไซโต อิมางาวะอิชิทาคู ยืนอยู่หน้าศพของไซโตคุโร่ สีหน้ามีดครี้อย่างถึงที่สุด

นี่มันบ้าอะไรกันแน่!

หรือว่าผีเข้ากันไปหมด?!

หรือพูดให้ชัดกว่านั้น... ตระกูลอาซาอิและตระกูลไซโต ไปยั้วโมโหปีศาจหรืออสูรกายแบบไหนเข้าให้กันแน่?!

ตลอดทางที่อิมางาวะอิชิทาคูเดินตรวจดู เขาพบว่าสภาพของตระกูลไซโตแทบไม่ต่างจากตระกูลอาซาอิเลย ทุกหนแห่ง เต็มไปด้วยศพ และ ‘ฆ่าฟันกันเองจนตายพร้อมกัน’

เขายังไม่ได้สอบถามผู้ที่หมดสติอยู่เหล่านั้นจึงไม่รู้ว่า ในหมู่พวกเขาจะมีใครเคยพบ ‘บุคคลลึกลับ’ คนนั้นหรือไม่

ตระกูลไซโตมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตระกูลมุสึกิไม่ใช่หรือไง ตามหลักแล้ว ที่นี้ควรมีผู้แข็งแกร่งจากตระกูลมุสึกิคอยคุ้มกันสิ แต่ที่กลับตายกันหมดสิ้น ฆาตกรเป็นใครกันแน่

ไม่สิ... คนคนนั้นยังถือว่าเป็น ‘มนุษย์’ อยู่หรือไม่!

“หือ?”

ขณะที่อิมางาวะอิชิทาคุกำลังครุ่นคิดอยู่ก็เงยหน้าขึ้นโดยไม่ตั้งใจ แล้วเห็นว่าในป่าห่างไกลนอกหน้าต่าง มีแสงสีแดงสว่างวาบขึ้นมาภายใต้รัตติกาล เมื่อเพ่งมองดีๆ ก็พบว่ามันเป็นเปลวไฟ

ตรงนั้น... เกิดไฟไหม้หรือ แอมยังลุกลามไม่เบา

เดี๋ยวก่อน! ทิศทางนั้นคือ...

สีหน้าของอิมางาวะอิชิทาคุเปลี่ยนไปในพริบตา เขาจ้องมองเปลวไฟที่อยู่ไกลออกไปด้วยความตื่นตระหนก ความหนาวเย็นแล่นวาบขึ้นมาตามสันหลัง

เขาหันตัวเดินออกไปอย่างรวดเร็วพร้อมออกคำสั่งเสียงเข้ม “กึ่งกำลังหนึ่งชุดไว้ตรวจสอบสถานที่ ที่เหลือตามฉันมา!”

อิมางาวะอิชิทาคุเป็นคนที่มิเบื่องหลังและเส้นสายอยู่ไม่น้อย จึงรู้ถึงการมีอยู่ของตระกูลมุสึกิ และรู้ว่าตระกูลนี้มีความสำคัญเพียงใด

เขาตระหนักได้ทันทีว่า... เรื่องราวครั้งนี้ น่ากลัวกว่าที่
เขาคาดคิดไว้มากนัก

**ตำรวจญี่ปุ่นกับผู้มีอำนาจระดับสูงของประเทศจะคิด
อย่างไร และจะจัดการกับเรื่องของสามตระกูลอย่างอาซาอิ
ไซโต้ และมุสึกิอย่างไรนั้น สวีมัวไม่ใส่ใจอีกต่อไป**

เวลานี้เขากำลังบินอยู่บนท้องฟ้าเหนือโตเกียว เตรียมจะ
บินกลับไปยังจีน

ทว่า ในจังหวะที่บินผ่านพื้นที่แห่งหนึ่งในเมือง สวีมัว
กลับหยุดลงกะทันหัน เขาก็มองมองด้านล่าง ดวงตาหรีแคบลง
เล็กน้อย ก่อนจะพึมพำกับตัวเอง “ที่นี่คือ...”

บทที่ 544 และ บทที่ 545
หนึ่งแสนแถม จับสลากฉลอง

ในประเทศญี่ปุ่นมีศาลเจ้าแห่งชาติแห่งหนึ่งซึ่งบูชาดวงวิญญาณของ 'วีรชน' จำนวนมาก บรรดาผู้มีอำนาจระดับสูงของญี่ปุ่นยังมักจะไปสักการะ ถือเป็นสัญลักษณ์ทางจิตวิญญาณของชนชาติ

แต่บรรดา 'วีรชนผู้กล้า' ที่ว่านั้น ในสายตาของชาวจีนกลับเป็นอาชญากรสงครามผู้รุกรานที่ใครๆ ต่างเกลียดชัง!

กล่าวได้ว่า หากเป็นชาวจีนที่มีสามัญสำนึกปกติ ไม่มีใครไม่เกลียดชังสงครามรุกรานครั้งนั้น และไม่มีใครไม่ชิงชังศาลเจ้าบ้าง แห่งนี้

ครั้งหนึ่ง สวีมี๋วเคยคิดอย่างเดือดดาลอยู่ในใจ หากมีใครสักคนสามารถเผาศาลเจ้าบ้าง แห่งนี้ทิ้งไปเสียได้ก็คงดี

และในตอนนี้... ศาลเจ้านั้นกำลังอยู่ใต้เท้าเขาพอดี

เขาลอยอยู่กลางอากาศ ลูบคางเบาๆ ดวงตาฉายแวว
วูบไหว มุมปากค่อยๆ ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ

...ในอดีต ฉันเป็นเพียงประชาชนธรรมดา ทำได้มากที่สุดก็
แค่เพื่อฝันเท่านั้น แต่ตอนนี้ล่ะ...

เมื่อมีพลัง ทั้งยังบังเอิญมาเจอกับตาตัวเอง ถ้าอย่างนั้น
ก็ควรทิ้ง 'ของที่ระลึก' เอาไว้สักหน่อยไม่ใช่หรือ

จะเรียกว่าความคับแค้นใจแบบคนหนุ่มหรือจะว่าเป็น
ความเพื่อฝันแบบเด็กก็ช่างเถอะ สรุปคือ...ดูอยากทำ!

สวีมัว่คิดเสร็จ ปีกเห็นหาด้านหลังสั้นไหว เขาดึงตัวลง
มาเป็นแนวเฉียงหลายสิบลเมตร ก่อนจะหยุดอยู่เหนือศาลเจ้า
โดยตรง

ภายในศาลเจ้ามีเพียงแสงไฟประปราย รอบข้างเงียบงัน

เวลานี้เป็นยามดึก แน่นอนว่าไม่มีผู้คนอยู่ แม้แต่ยามเฝ้า
ก็มีเพียงป้อมยามตรงทางเข้าเท่านั้น

สวีมัว่กวาดตามองในช่องเก็บไอเท็มของระบบ แววดา
พลันสว่างวาบ ก่อนจะหยิบของชิ้นหนึ่งออกมา

ในมือของเขาปรากฏวัตถุรูปทรงรีขนาดราวครึ่งฝ่ามือ
ผิวโลหะสีเงินขาว ดูลึกลับอย่างยิ่ง

[ระเบิดพลาสมา : อาวุธไฮเทคมีพลังทำลายสูง]

ของชิ้นนี้นอนอยู่ในช่องเก็บไอเท็มของเขามาานานมาก
แล้ว แต่ไม่เคยมีโอกาสได้ใช้งาน ทว่าในวันนี้ สวีมี่วัตถุตัดสินใจจะ
'มอบ' มันให้กับศาลเจ้าที่อยู่เบื้องล่างนี้

เขาหมุนสำรวจระเบิดในมือครู่หนึ่ง ก่อนจะหาดำแหน่ง
กลไกจุดชนวนเจอ เมื่อกดลงไป เขาก็โยนมันลงไปยังศาลเจ้า
ด้านล่างโดยตรง

ฟิ้ว...

ระเบิดร่อนลงอย่างรวดเร็วราวกับลูกเห็บ ฟุ้งทะลุหลังคา
ศาลเจ้าหลังหนึ่งในปริบตา ก่อนจะกระแทกแท่นบูชาที่ตั้ง
แผ่นป้ายวิญญาณเรียงรายอยู่ด้านล่างจนพังยับ

ครึ้นนน

แท่นบูชาพังทลาย แผ่นป้ายด้านบนล้มระเนระนาด
กระจัดกระจายเกลื่อนพื้นในชั่วอึดใจ

ซี...

ใต้ซากแท่นบูชาที่ถล่มลงมา กลุ่มประกายไฟสีขาว
กลุ่มหนึ่งพลันปรากฏขึ้น และขยายตัวออกอย่างรวดเร็ว!

“เขี่ย?!”

กลางอากาศ สวิมัวร์สีกษนลุกชู สัญชาตญาณในการรับรู้
อันตรายพุ่งทะลักขึ้นมาในทันที คิ้วของเขากระตุก ก่อนจะ
วาร์ปถอยออกไปไกลหลายร้อยเมตรอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

ในวินาทีถัดมา กลุ่ม ‘แสงไฟฟ้า’ สีขาวก็ระเบิดกระจาย
ออกมาจากใจกลางศาลเจ้า ทำลายอาคารโดยรอบไปหลายหลัง
ในพริบตา กลืนกินพื้นที่รัศมีกว่าสี่สิบลเมตร

สายฟ้าสีขาวจำนวนมหาศาลที่แตกแขนงราวกับใยแมงมุม
พาดผ่านไปทุกทิศทาง และทุกแห่งที่มันผ่าน เปลวไฟจะลุกโชน
ขึ้นทันที!

ครืน...ครืน...!

เสียงคำรามดังกึกก้องราวกับฟ้าผ่าดังขึ้น แต่ไม่ใช่เสียงการระเบิดของระเบิดพลาสมา หากเป็นเสียงของอุปกรณ์บางอย่างภายในศาลเจ้าที่ถูกทำลายอย่างรุนแรง

แสงสีขาวและสายฟ้ารูปใยแมงมุมหายไปภายในเวลาไม่ถึงสองพริบตา ตำแหน่งใจกลางศาลเจ้าที่แสงระเบิดปะทุขึ้น เหลือเพียงหลุมลึกสีดำไหม้กว้างราวสามสิบเมตร ควันดำพวยพุ่งไม่หยุด ทุกสิ่งทุกอย่างในบริเวณนั้นสลายเป็นผุยผง ไม่เหลือร่องรอยแม้แต่หย้อย อาคารโดยรอบก็ถูกเปลวเพลิงกลืนกินไปทั้งหมด

ไม่ไกลออกไปกลางอากาศ สวิ้ม่อมองภาพตรงหน้าด้วยใบหน้าที่กระตุกเล็กน้อย ก่อนจะพึมพำเสียงต่ำ “เอ่อ...เรียกระเบิดพลาสมาได้จริงเหรวะ มันเป็นซีปนาวุธชัดๆ!”

คำอธิบายของไอเท็มบอกไว้เพียงว่า ‘พลังทำลายสูง’ แต่เขาไม่คาดคิดเลยว่ามันจะรุนแรงถึงขนาดนี้!

สวิ้มถึงกับรู้สึกหวั่น หากของชิ้นนี้ระเบิดต่อหน้า ต่อให้เป็นตัวเขาในตอนนั้นก็ต้องจบชีวิตลง